

at man har tænkt paa at ordne dette Spørgsmaal ved Skoletilsynsloven, men der er jo ingen, der ved, hvor længe det kan vare, inden vi faar denne Lov, og jeg vilde derfor anse det for heldigst, om man allerede i denne Samling kunde faa en saadan lille Lovændring som den af mig nævnte, den vil sikkert gaa let igennem nu, efter at alle Partier fuldt ud har tiltraadt Tanken om Kvindernes politiske Ligestillelse med Mændene.

Det andet Spørgsmaal, jeg skal tillade mig at henvende mig til den højtærede Kultusminister om, angaar Konfirmandforberedelsens Forhold til Skolegangen. Jeg kom kort ind paa det samme Spørgsmaal i Fjor, og da udtalte det ærede Medlem fra Kolding (Laursen), at der bag mine Ord laa en Underkendelse af andres -- antagelig Præsternes -- Arbejde med Børnene. Naar jeg igen i Aar vil omtale denne Sag, vil jeg forudskikke den Bemærkning, at der bag mine Ord ikke ligger nogen som helst Underkendelse hverken af Præsternes eller andres Arbejde med Børnene, eller at der bag eller i mine Ord ligger noget som helst fjendtligt mod Præsterne eller Kirken, mine Ord rummer kun mit, og jeg kan sige Skolens, Ønske om, at baade Skolen og Børnene faar det, der tilkommer dem. Det, jeg ankede over i Fjor, og det, jeg vil vedblive at anke over, indtil det bliver ordnet paa bedre Maade, er det, at Præsterne tager Børnene til Konfirmationsforberedelse i Skoletiden. Jeg hævdede i Fjor, at Præsterne havde Ret dertil, den højtærede Kultusminister hævdede det modsatte, idet han henviste til et ministerielt Cirkulære af 20. November 1906 og til en kgl. Anordning om Konfirmationsundervisning af 1. Februar 1909. Han hævdede, at der navnlig i den kgl. Anordning fandtes strenge Bestemmelser om, at Konfirmationsundervisningens Forhold til Skolen skulde ordnes i et Møde mellem Skolemyndighederne og Præsten, og at Præsten uvægerlig skulde rette sig efter dette Mødes Beslutning. Det fremgik af den højtærede Ministers Ord, at han billigede mine Udtalelser om det utilbørlige i, at Konfirmandundervisningen foregik i Skoletiden, men ellers har den højtærede Minister kun formel Ret, medens jeg har Ret i Realiteten.

Cirkulæret af 1906. er overordentlig vagt og ubestemt i sine Udtryk, medens Anordningen af 1909 er langt tydeligere, men den tillægger Præsten saa stor Indflydelse paa dette Mødes Beslutning, at det i Virkeligheden bliver ham, som bestemmer, hvornaar Konfirmandundervisningen

skal foregaa. Med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg oplæse et Par Linier af denne Anordnings § 2. Der staar: „I Kommuner, der ikke have Hverdagsundervisning, skulle de Dage, da Børnene ikke ere i Skole, vælges til Konfirmandundervisning. Er der i Kommunens Skoler Hverdagsundervisning, fastsættes Konfirmandundervisningens Forhold til Skolegangen udenfor København i et Fællesmøde af det eller de vedkommende Menighedsraad og paagældende Skolekommission. Lederne af de offentlige og private Skoler i Kommunen eller Menighedsraads kredsen, der undervise Børn i Konfirmationsalderen, skulle indbydes til at deltage i dette Møde“. Denne Anordning fastsætter altsaa Forholdet saaledes, at Skolen kan være tjent dermed, hvor der ikke er Hverdagsundervisning, men hvor der er dette, altsaa i Købstæderne, bestemmer Anordningen, at Forholdet skal fastsættes i et Møde mellem Menighedsraadet og Skolekommissionen, og det vil i Virkeligheden sige, at det er Præsten, som bestemmer det, idet Præsten saa godt som altid sammen med sine Partifæller vil være i Flertal i denne Forsamling, fordi Præsten er født Medlem af Skolekommissionen. Som jeg sagde før, formelt har den højtærede Kultusminister Ret, men reelt har jeg Ret. Det er Præsterne, som har Ret til at bestemme, hvornaar Undervisningen til Konfirmation skal foregaa, og denne Ret benytter de paa den Maade, at de i Købstæderne, saa vidt mig bekendt, altid lægger den i Skoletiden. Jeg finder, det er en ret hensynsløs Fremgangsmaade af Præsterne. Det er i hvert Tilfælde en Fremgangsmaade, som strider imod den kongelige Anordnings Aand, selv om den ikke strider imod dens Ord.

For Folkeskolens Vedkommende indtræffer Konfirmandforberedelsen som Regel i Børnenes sidste Skolehalvaar, i det Skolehalvaar, hvor de faar Afrundingen og Afslutningen paa de 7 Aars Skoleundervisning. Det er det Halvaar, hvor Børnene paa Grund af deres større Modenhed har de bedste Betingelser i hele Skoletiden for at tilegne sig saa meget som muligt. Netop i det Skolehalvaar er det, Konfirmandundervisningen griber saa forstyrrende ind. To Gange om Ugen skal Børnene forlade Skolen for at gaa til Præsten. Deres Bortgang og deres Genkomst vækker Uro, Forstyrrelse og Uorden, saa at det ogsaa kommer til at gaa ud over de andre Børn i de øverste Klasser. For Mellem skolens Vedkommende indtræffer